

1. søndag efter helligtrekonger d. 10. januar 2021

Salmer:

51: Jeg er i Herrens hænder

49: Ingen er så tryk i fare

Prædikentekst: Lukasevangeliet 2,41-52

Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydig mod dem. Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.

I den her tid opholder vi danskere os meget i vores hjem. Store dele af vores samfund er lukket ned på samme måde, som det var i foråret.

Hvad kan man sige om et hjem? Mange ting. Men i hvert fald tre ting.

For det første er det et trygt sted. Vi har ly og læ. Vi har varme. Vi kan lukke vores dør, ja, låse den og forhåbentlig føle os rimeligt trygge. Vi kan tænde en masse lys, både levende og elektriske og nyde et fuldt oplyst hjem. Eller vi kan nøjes med at tænde noget af lyset og skabe hjemlig hygge. Et hjem er et sted, hvor vi smækker benene op på fodskamlen eller sofabordet. I vores hjem sænker vi skuldrene. Slapper af. Hviler os. Vi prøver at lade være med tænke alt for meget på det, der

buldrer og brager derude i verden. Vi har mure omkring os. Vi har hjemmets velkendthed omkring os. Her er vi trygge.

Et hjem er for det andet også et sted, hvor man bliver formet. Hvis man er så heldig at bo sammen med andre mennesker, så bliver man formet af dem. De andres vaner møder ens egne vaner, og man må finde kompromisser og fælles måder at gøre tingene på. Vi siger ord til hinanden, som former hinanden. Du var ikke den samme person, hvis ikke du havde boet sammen med det bestemte andet menneske i længere eller kortere perioder.

Men også hvis vi bor alene, bliver vi formet af vores hjem. Den tryghed, vi finder i hjemmet, kan vi tage med ud i verden. Vi formes af de bøger, vi har, især hvis vi får dem læst. Vi formes af den stemning, vi har i vores hjem. Et trist og mørkt hjem kan føre til, at man også selv bliver trist. Et lyst og farverigt hjem kan føre til, at man bliver mere glad. Det betyder noget, hvad man hænger op på væggene, for man bruger meget tid på at kigge på det.

Vi formes af vores hjem, både af de levende væsener i det og de ting, som er der.

Et hjem er for det tredje et sted, vi har lyst til at være i lang tid. Det kan være svært at komme ud af døren om morgenen, for vi er så glade for at være hjemme. Det kan være svært at tage af sted på ferie, for hvordan mon så det går potteplanterne derhjemme? Og skal nullermændene så bare have lov til at brede sig? Hvis ikke man har lyst til at være i sit hjem i lang tid og bo der og for alvor nyde det, så kan det være et tegn på, at det endnu ikke er blevet til et hjem. Men måske bare et hus eller en bopæl. Så må det hjemliggøres. Så må det indtages. Så må det blive vores! Så må det blive et hjem.

”Jesus. Jesus, kom nu hjem.” Sådan gik Maria og Josef og kaldte i flere dage. Jesus var blevet væk for dem. De troede, han fulgtes med nogle slægtninge, men det gjorde han ikke. Til sidst finder de ham i templet. Der sad han og talte med de jødiske viise mænd.

Det var mildest talt ikke normalt. Som hvis en 12-årig knægt i dag sneg sig med ind på et møde mellem landets biskopper og talte med om retningslinjer, restriktioner og argumenter for at holde kirkerne åbne eller ej. Eller hvis en 12-årig sneg sig ind på et teologisk uddannelsessted og stillede professoren spørgsmål om inkarnation, forsoning eller Luthers forhold til Augustin. Det ville de

fleste blive ret overraskede over at opleve. Og alle, som oplevede Jesu spørgsmål, og de svar han gav, undrede sig da også meget over hans indsigt.

”Jesus, kom nu med hjem”, har Maria sagt.

”Nej”, siger Jesus. ”Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?” med andre ord: ”det her er mit hjem.”

Hvis man havde spurgt Jesus nogle dage tidligere, havde han nok ikke svaret det samme. Der er sket et eller andet med ham i templet. Der blev han klar over, hvem han var. At han var Guds søn. At der var en særlig opgave til ham. At der var et særligt sted, han burde være. Nemlig i sin faders hus. I Guds hus. Hjemme hos sin far. Tæt på ham.

Der var han tryk. Der kunne han blive formet. Der havde han lyst til at være i lang tid!

Jesus tog dog til sidst med Josef og Maria hjem til Nazaret. For der hørte han dog trods alt også til. Deres hjem var også hans hjem. Men templet var noget særligt for Jesus resten af livet.

Og på samme måde er kirken et særligt sted for mange danskere. Kirkerne er stadig åbne, selvom en stor del af vores samfund er lukket. Vi har stadig mulighed for at samles i Guds hus. Der kan vi være trygge. Der kan vi blive formet. Der har vi lyst til at være i lang tid, i hvert fald nok længere end de 30 minutter, som en gudstjeneste må vare i de her tider.

I Det Gamle Testamente var Guds nærvær bundet til templet. Der var Gud på en særlig måde nær. Sådan er det ikke mere. Efter Jesu opstandelse og himmelfart er han nu til stede over alt. Det samme er hans ånd, Helligånden. Hvert sted i vores verden kan være et sted for et møde mellem Gud og mennesker. Gud kan være, ja, er os nær, også i vores hjem.

Vi bor aldrig alene. Gud er os nær. Gud ønsker, at vi skal have gode steder i vores liv, hvor han særligt kan tale til os. Det kan være i kirken. Men det kan også være derhjemme. Det husker vi ikke altid på. Men vi kan minde os selv om det ved hængende et billede af Kristus eller en ikon op på

væggen. Ved at gå en tur i huset og bede en bøn eller et fadervor i hvert rum. Ved at lave et lille husalter med plads til et lys og en åben bibel.

Vi bor aldrig alene. Gud er os nær. Han kan gøre hvert eneste sted på den her klode til et trygt sted. Et sted, hvor vi kan blive formet. Et sted, hvor vi har lyst til at blive i lang tid. Han kan gøre vores hus, ja, vores verden til et hjem for os.

For Gud virker i vores verden. Han er her. Han er nær. Han ønsker at gøre os trygge, for vi er i hans stærke hænder. Han ønsker at forme os, for han er vores far og ved, hvad der er bedst for os. Han ønsker, vi skal leve lang tid, ja, evigt, i hans himmelske hjem.

Der skal heller ingen af os være alene. Men sammen med Gud og hinanden.